ՄՏՔԵՐ ԵՒ ԿԱՐԾԻՔՆԵՐ

Մարդկային պայմանական օրէնքները որքան աւելի մօտ են բնական օրէնքներին՝ նոյնքան էլ աւելի տանելի է կեանքը։

Վօլտէր.

—

Այն մարդը, որ յաճախ ենթակայ է իւր այլ և այլ քմահաճոյքին՝ կին պէտք է ծնուած լինէր աշխարհիս վերայ։

Դիոգինէս.

—

Ամենքը խօսում են. չը կայ մէկը որ լսէ թէ ինչ է ասում միւսը։

Վիկտոր-Հիւգօ.

—

Արդեօք կա՞յ աշխարհիս վրա՛յ մի բան որ վճռուի, վերջանայ, պրծնի գնայ երբ և իցէ. արդեօք հէնց բոլորը վերսկսուելու չէ՞ միշտ։

Սէնդ—Բէով.

—

Վիճել կարելի է համակարծիք մարդկանց հետ միայն, և այն էլ վիճելի առարկայի նրբութիւնների մասին։

Վալտուր.

—

Մարդկանց լաւ ճանաչելու և դատելու համար պէտք է որ խառնակութեան ժամանակ ապրես նրանց հետ։

Տ. Դը. Ստալ.

—

Մեր արատների պատճառած վէրքերը թէև ժամանակով բժշկւում են, սակայն նրանց սպիները մնում են յաւիտեան։

Վալտուր.

—

Պատուաւոր մարդը կը խոստովանի երբեմն երբ սխալ գործէ, իսկ ստահակը երբէք։

Վ. Թակըրէ.

—

Ոճը մտքի խանձարուրն է։

Սենտ—Բէօվ.

—

Չափէն մինք քաշեցինք, սափէն եադիրը։

Սայաթ—Նօվա.

—

Աշխարհս թէկուզ քոնն ըլի, ինչ պիտի տանիս։

Նոյն.

—

Աշխարհս ումն է մնացի, որ ինձ ու քիզ մնայ։

Նոյն.

—

Շահն էր քաշի՝ չէր դիմանայ էս իմ քաշած զիանին։

Նոյն.

—

Հէքիմ ու դատաստան չը կայ, մէկ դրուստ աղալաթ չը կայ։

Նոյն.

Տպագրաբաղեց Ն. ՑԱՐՈՑ